

„Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13, 35)

Toto je rozpoznávací znak a typická charakteristika kresťanov. Alebo, aspoň by ním mali byť, pretože Ježiš videl svoju komunitu takto.

Fascinujúci zápis z prvých storočí kresťanstva *List Diognetovi* zaznamenáva: „Kresťania sa nelíšia od ostatných ľudí ani krajom, ani rečou, ani spôsobom života. Lebo neobývajú vlastné mestá, nepoužívajú nijakú osobitú reč, ani nežijú nejakým nápadným životom. Sú to obyčajní ľudia ako všetci ostatní. Vlastnia však jedno tajomstvo, vďaka ktorému môžu hlboko ovplyvňovať život spoločnosti a stať sa akoby jej dušou“ (porov. kap. 5 – 6).

Toto tajomstvo Ježiš zveril svojim učeníkom krátko pred smrťou. Tak ako starí izraelskí mudrci, tak ako otec synovi, aj on, Učiteľ múdrosti, zanechal ako dedičstvo umenie vedieť žiť a žiť dobre. Naučil sa ho priamo od Otca: „oznámil som vám všetko, čo som počul od svojho Otca“ (porov. Jn 15, 15). Bolo to plodom jeho skúsenosti zo vzťahu s Otcom. Celé tajomstvo spočíva v tom, aby sme sa navzájom milovali. Toto je jeho posledná vôľa, jeho testament, život neba, ktorý priniesol na zem a podelil sa oň s nami, aby sa stal aj naším vlastným životom.

Ježiš chce, aby toto bolo poznávacím znakom jeho učeníkov, aby ich ľudia rozpoznali ako jeho učeníkov skrize ich vzájomnú lásku:

„Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“

Sú Kristovi učeníci spoznateľní podľa vzájomnej lásky? Ján Pavol II. napísal: „Dejiny Cirkvi sú dejinami svätości.“ Popri tom však „zaznamenávajú aj nemálo prípadov, ktoré sú určitým proti-svedectvom kresťanstva“ (*Incarnationis mysterium*, 1 – bula, ktorou bolo vyhlásené Veľké jubileum roku 2000). V Kristovom mene kresťania v nekonečných vojnách po stáročia navzájom bojovali a rozdelenie medzi nimi pokračuje. Nájdú sa osoby, ktoré ešte aj dnes spájajú kresťanov s križiackymi výpravami, s inkvizíciou alebo sa na nich dívajú ako na zarytých zástancov zastaranej morálky stavajúcich sa proti vedeckému pokroku. U prvých kresťanov v rodiacom sa jeruzalemskom spoločenstve to však tak nebolo. Týchto ľudí obdivovali pre spoločenstvo dobier, ktoré žili, pre jednotu, ktorá tam vládla, pre „radosť a úprimné srdce“, ktoré boli pre nich typické (porov. Sk 2, 46). „Ľud ich velebil,“ čítame v Skutkoch apoštолов, v dôsledku čoho „každý deň čím ďalej, tým viac pribúdalo veriacich Pánovi; veľké množstvo mužov a žien“ (Sk 5, 13 – 14). Spôsob života tohto spoločenstva bol svedectvom, ktoré mocne príťahovalo. Prečo nie sme aj dnes vnímaní ako tí, ktorých charakterizuje láska? Čo sme urobili s Ježišovým prikázaním?

„Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“

V katolíckom svete je október tradične venovaný zamysleniu sa nad Ježišovým príkazom ísiť do celého sveta a ohlasovať evanjelium, modlitbe a podpore tých, ktorí sú v prvej línií. Toto slovo života môže byť pre všetkých pomocou, aby si uvedomili základný rozmer každého kresťanského ohlasovania. Toto ohlasovanie nespočíva v nanucovaní viery, v prozelytizme alebo v účelovej pomoci chudobným, aby sa obrátili. Nie je to ani primárna a náročná obrana morálnych hodnôt alebo zaujatie rozhodného postoja pri neprávostiach a vojnách, aj keď tieto postoje sú nutné a kresťan sa im nemôže vyhýbať.

Hlásanie kresťanstva je pre každého Ježišovho učeníka v prvom rade podávaním osobného svedectva vlastným životom: „Dnešný človek počúva radšej svedkov než učiteľov“ (*Evangelii nuntiandi*, 67 – apoštolská exhortácia pápeža Pavla VI.). Aj ten, kto je voči Cirkvi nepriateľský, často zostáva dotknutý tými, ktorí venujú svoj život chorým, chudobným a sú pripravení opustiť vlast a ísiť do náročných oblastí, aby poskytovali pomoc a blízkosť tým posledným.

Avšak svedectvo, ktoré Ježiš požaduje predovšetkým, je svedectvo spoločenstva, ktoré poukazuje na evanjeliovú pravdu. Spoločenstvo musí ukazovať, že život, ktorý Ježiš priniesol, môže naozaj viest k zrodu novej spoločnosti, v ktorej ľudia žijú v skutočných bratských vzťahoch, vo vzájomnej službe a pomoci, so všeobecnu pozornosťou k najzraniteľnejším a najchudobnejším.

V živote Cirkvi sú známe takéto svedectvá, napr. v dedinách, ktoré v Južnej Amerike budovali pre domorodcov františkáni a jesuiti, alebo v kláštoroch s osadami, čo pri nich vznikali. Aj dnes zakladajú cirkevné spoločenstvá a hnutia citadely, ktoré sú svedectvom a kde možno zažiť prvky novej spoločnosti, ktorá je plodom života podľa evanjelia a vzájomnej lásky.

„Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“

Ak žijeme medzi sebou jednotu, za ktorú Ježiš dal život, môžeme aj bez oddídenia z miest, kde žijeme, a bez odlúčenia od osôb, s ktorými sme v kontakte, vytvárať nový, alternatívny spôsob života, a tak rozosievať okolo seba zárodky nádeje a nového života. Rodina či hociká skupina, ktorá každý deň obnovuje svoju vôľu konkrétnie žiť vzájomnej lásku, sa môže stať lúčom svetla vo vzájomnej nevšímvosti v bytovke, v susedstve, v škole či na pracovisku. *Bunka v prostredí*, čiže dve alebo viac osôb, ktoré sa dohovoria na radikálnom uskutočňovaní evanjeliových požiadaviek na svojom pracovisku, v škole, na odborovom ústredí, v úradoch či vo väzení, môže zlomiť logiku boja o moc a vytvoriť atmosféru spolupráce a umožniť zrod neočakávaného bratstva.

Nerobili tak aj prví kresťania v časoch Rímskej ríše? Nebol práve toto spôsob, ktorý viedol k rozšíreniu premieňajúcej novoty kresťanstva? Dnes sme *prvými kresťanmi* my. Rovnako ako oni aj my sme povolení odpúšťať si, vidieť sa stále novými očami, pomáhať si, jedným slovom milovať sa tak intenzívne, ako miloval Ježiš. Môžeme si byť istí, že jeho prítomnosť medzi nami má silu pritiahuť do logiky božskej lásky aj ďalších.